

दानियेलको पुस्तक - एक सय त्रिहत्तरौं

पोपसम्बन्धी छायाहरू: “हिटलरका पोप” पछाडिको प्रभाव र अभिप्रायको अनावरण

Jeff Pippenger

2024-04-03

‘हिटलर’स पोप’ शीर्षकको पुस्तकमा लेखक जोन कर्नवेलले जर्मनीमा हिटलरको शासनकालमा राज्य गर्ने भावी पोपको कथा उसको हजुरबुबा र रोम नगरबाट निष्कासित गरिएका पोप पायस नवमबाट आरम्भ गर्छन्। जब पायस नवम ननको वेश धारण गरेर रोम नगरबाट भागे, तब उनले आफूसँग लगेका एक मात्र व्यक्ति भावी पोपका हजुरबुबा थिए। कर्नवेलले ती दुई पुरुषबीचको घनिष्ठ सम्बन्धलाई उठान गर्छन्, र त्यसपछि भावी पोपका पिता पनि क्याथोलिक चर्चको शक्तिकेन्द्रसँग कसरी सम्बद्ध थिए भन्ने पहिचान गर्छन्। यसो गर्दै उनले पायस नवमको समयदेखि दोस्रो विश्वयुद्धसम्मको इतिहासको सामाजिक, राजनीतिक, तथा धार्मिक परिवेशलाई चिन्हित गर्छन्। इतिहासको यो सिंहावलोकन अत्यन्त जानकारीमूलक छ।

पापीय अनुमानतर्फको अर्को कदम त्यतिबेला चालियो, जब एघारौँ शताब्दीमा पोप ग्रेगोरी सातौँले रोमी कलीसियाको सिद्धतासम्बन्धी घोषणा गरे। उनले प्रस्तुत गरेका प्रतिपादनहरूमध्ये एउटा यस्तो थियो, जसमा कलीसिया कहिल्यै त्रुटिमा परेको छैन, न त पवित्रशास्त्रअनुसार कहिल्यै त्रुटिमा पर्नेछ भनेर घोषित गरिएको थियो। तर त्यस दाबीका साथ पवित्रशास्त्रीय प्रमाणहरू संलग्न थिएनन्। त्यस घमण्डी परमाध्यक्षले सम्राटहरूलाई पदच्युत गर्ने अधिकारसमेत दाबी गरे, र उनले उच्चारण गरेको कुनै पनि निर्णय कसैले उल्ट्याउन सक्दैन, तर अरू सबैका निर्णयहरू उल्ट्याउनुचाहिँ उनको विशेषाधिकार हो भनी घोषणा गरे।

“अचूकताका यस समर्थकको तानाशाही स्वभावको एक प्रखर उदाहरण जर्मन सम्राट हेनरी चतुर्थप्रति उसको व्यवहारमा देखियो। पोपको अधिकारलाई उपेक्षा गर्ने दुस्साहस गरेको कारण, यस सम्राटलाई बहिष्कृत तथा पदच्युत घोषित गरियो। पोपको आदेशद्वारा उसविरुद्ध विद्रोह गर्न प्रोत्साहित गरिएका आफ्नै राजकुमारहरूको परित्याग र धम्कीबाट त्रसित भएर, हेनरीले रोमसँग मेलमिलाप गर्नु आवश्यक ठान्यो। आफ्नी पत्नी र एक विश्वासयोग्य सेवकको साथमा, उसले मध्यहिउँदमा आल्प्स पार गर्‍यो, ताकि ऊ पोपको सामु आफूलाई नम्र तुल्याउन सकोस्। ग्रेगरीले शरण लिएको दुर्गतर्फ पुग्दा, उसलाई उसका अंगरक्षकहरूविनै बाहिरी आँगनमा लगियो, र त्यहाँ, जाडोको कठोर चिसोमा, शिर अनावृत र खुट्टा नाङ्गा, दयनीय वेशभूषामा, उसले पोपको सामु उपस्थित हुने अनुमति कुरिरह्यो। तीन दिनसम्म उपवास बस्दै र पापस्वीकार गर्दै निरन्तर रहिसकेपछि मात्र, त्यस धर्माध्यक्षले उसलाई क्षमा प्रदान गर्न कृपा गर्‍यो। त्यसबेलासमेत, यो केवल यस सर्तमा मात्र थियो कि सम्राटले पुनः राजचिन्ह धारण गर्नु वा राजकीय अधिकार प्रयोग गर्नु अघि पोपको अनुमोदनको प्रतीक्षा गर्नुपर्ने थियो। अनि, आफ्नो विजयबाट हर्षोन्मत्त भएको ग्रेगरीले राजाहरूको घमण्डलाई धूलो चटाउनु आफ्नो कर्तव्य हो भनी घमण्डपूर्वक दाबी गर्‍यो।” The Great Controversy, 57.

ग्रेगरी सातौँ “अचूकताका पक्षधर” थिए, तर त्यो हास्यास्पद दाबीलाई आधिकारिक सिद्धान्त (डोग्मा) बनाइएन, जबसम्म पायस नवौँले पहिलो भ्याटिकन परिषद्मा त्यस मूर्खतापूर्ण दाबीलाई स्थापित सिद्धान्तका रूपमा घोषणा गरेनन्। यो सिद्धान्त १८ जुलाई १८७० मा पारित भयो, एक सय चौवालीस हजारको पहिलो निराशाभन्दा ठीक त्यसै दिनको एक सय पचास वर्षअघि।

इतिहासबारे जानकारीमूलक कुरा के हो भने, जब पायस नवौँले पहिलो भ्याटिकन परिषद् आयोजना गरे, र आफ्नो अचूकताको सिद्धान्त लागू गरे, तब उनको प्रेरणा “आधुनिकतावाद” भनिएको कुराप्रतिको उनको घृणाबाट उत्पन्न भएको थियो। यो कुनै पोपले बाइबलीय सिद्धान्तहरू परिभाषित गर्दा कुनै त्रुटि गर्न सक्दैन भन्ने धारणामा आधारित थिएन; बरु, यो फ्रान्सेली क्रान्तिले उत्पन्न गरेको प्रभावप्रतिको पोपसम्बन्धी विरोधको प्रतिरक्षा थियो। यो अन्ततः साम्यवादको नामले चिनिने कुराको विरुद्ध निर्देशित थियो।

फ्रान्सेली क्रान्तिले युरोपेली राष्ट्रहरूको शासकीय संरचनामा उथलपुथल ल्यायो, विशेष गरी पोपसत्ता नै भएको राजतन्त्रप्रति गहिरो घृणासहित। यो एउटा इटालेली गणतान्त्रिक विद्रोह थियो, जसले अस्थायी रूपमा पायस IX र उनका दाहिने हातलाई रोमबाट खेदेको थियो। फ्रान्सेली क्रान्तिले जन्माएका विभिन्न दर्शनहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको “आधुनिकतावाद” पायस IX का कट्टर शत्रु थियो, र उनको अचूकतासम्बन्धी सिद्धान्त पोपले फ्रान्सेली क्रान्तिबाट उत्पन्न आधुनिकतावादी विचारहरूका विरुद्ध गरेका हरेक दाबीलाई टिकाइराख्नका लागि निर्मित गरिएको थियो।

दानियेल अध्याय ११, पद ४० ले यो चिनाउँछ कि १७९८ मा दक्षिणका राजा (नास्तिक फ्रान्स) ले उत्तरका राजा (पापतन्त्र) लाई प्राणघातक घाउ पुऱ्यायो।

पियस नवौँको अचूकतासम्बन्धी सिद्धान्त दानियल ११ को चालीसौँ पदद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको युद्धसँग सम्बन्धित थियो, र १८६९ को उत्तरार्धदेखि त्यसपछिको वर्षसम्म पियस नवौँले पहिलो भ्याटिकन परिषद्, जसलाई भ्याटिकन १ भनेर चिनिन्छ, आह्वान गरे, यस उद्देश्यले कि पोप क्याथोलिक धर्मको प्रधान हो, र क्याथोलिक धर्म सबै चर्चहरूको पनि प्रधान हो भन्ने कुरा पुष्टि गरियोस्, जसरी सन् ५३३ मा जस्टिनियनको आदेशद्वारा घोषणा गरिएको थियो।

दोस्रो भ्याटिकन परिषद्, जसलाई भ्याटिकन द्वितीय पनि भनिन्छ, सन् १९६२ देखि १९६५ सम्म सम्पन्न भयो। यो क्याथोलिक चर्चको इतिहासमा एक ऐतिहासिक महत्त्वको घटना थियो, र आधुनिक कालका सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण सर्वधर्मसभा परिषद्हरूमध्ये एक थियो। यो परिषद् पोप जोन तेइसौँको नेतृत्वमा आहूत गरिएको थियो र सन् १९६३ मा जोन तेइसौँको मृत्यु भएपछि पोप पल छैटौँको पोपकालमा पनि जारी रह्यो। यी दुई परिषद्हरूबीचको विशिष्ट भिन्नतालाई चिन्हित गर्नु महत्त्वपूर्ण छ।

पहिलो परिषद्को उद्देश्य पोपको तथाकथित “प्राथमिकता” स्थापना गर्नु थियो, जसको अर्थ पोप नै कलीसियाको सर्वोच्च शासक, शिक्षक, र गोठालो हुनुहुन्छ, जो विश्वाससम्बन्धी सिद्धान्तहरूको संरक्षण र व्याख्याका लागि उत्तरदायी हुनुहुन्छ। उहाँको अधिकारक्षेत्रमा डोग्माहरू परिभाषित गर्नु, सिद्धान्तसम्बन्धी आदेशहरू जारी गर्नु, तथा विश्वास र नैतिकतासम्बन्धी विषयहरूमा अधिकारपूर्ण उद्घोषणाहरू गर्नु समावेश थियो, जसलाई पोपीय अभ्रान्तता भनिन्छ। यसमा विश्वव्यापी कलीसियामाथि पोपको न्यायिक अधिकार पनि समावेश हुन्छ, जसअन्तर्गत बिशपहरू नियुक्त गर्ने, संस्कारहरू नियमित गर्ने, र कलीसियाको प्रशासन सञ्चालन गर्ने शक्ति पर्दछ।

दोस्रो परिषद्को उद्देश्य मण्डलीलाई एक विश्वैक्यवादी निकायतर्फ पुनर्निर्देशित गर्नु थियो। ती परिषद्हरू परस्पर प्रत्यक्ष रूपमा विपरीत प्रतिपादनहरू थिए। रूढिवादी पहिलो परिषदलाई उदारवादी दोस्रो परिषदले खण्डन गर्‍यो। ती दुई गुट रात र दिनजस्तै फरक थिए, र फातिमाका तीन रहस्यहरूसँग सम्बन्धित ठहराइएको भविष्यवाणीले यी दुई परिषद्हरूद्वारा उपयुक्त रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको एउटा आन्तरिक युद्धलाई चिन्हित गर्दछ।

यो भविष्यवाणीले पायस नवौँद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको प्रधानतालाई कायम राख्ने एक वर्गलाई चिन्हित गर्दछ, जसलाई कहिले “सेतो पोप,” कहिले “असल पोप,” वा “असल बिशप” भनिएको छ; र अर्को वर्ग, जो भ्याटिकन द्वितीयसँग सम्बन्धित छ, “कालो पोप,” वा “खराब पोप,” वा “खराब बिशप” द्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। यी दुई राजनीतिक अवधारणाहरूको विवाद फातिमा, पोर्चुगलस्थित फातिमाको चमत्कारको तीर्थस्थानमा जाँदा प्रतिनिधित्व गरिएको देखिन्छ। प्रवेश गर्दा, बाटोको दुवैपट्टि एकातिर कालो पोपको मूर्ति र अर्कोतिर सेतो पोपको मूर्तिबीच मार्ग स्थापित गरिएको छ।

यसरी अन्ततः त्यो पुस्तकले “हिटलरको पोप” भनेर चिनाएको व्यक्तिको सम्पदाको एउटा अंश बन्न पुग्छ कि उसका मूलहरू आधुनिकतावाद (दक्षिणका राजा) र पोपीय सर्वोच्चता (उत्तरका राजा) बीचको सङ्घर्षसँग गाँसेका छन्।

हामीले विचार गरिरहेको पुस्तकका लेखक रोमन क्याथोलिक मण्डलीमा राम्रो प्रतिष्ठा भएका क्याथोलिक थिए, र उक्त पुस्तक लेख्नुको उनको घोषित उद्देश्य दोस्रो विश्वयुद्धको समयमा शासन गर्ने पोपले हिटलर, नाजीहरूलाई समर्थन गरेका थिए वा यहूदीहरू तथा अरूहरू विरुद्धको होलोकास्टमा कुनै दोषभागी थिए भन्ने दाबीमाथि प्रकाश

पार्नु थियो भन्ने कुरा बुझ्नुपर्छ। जब Cornwell ले Pius XII का हजुरबुबाबारे उल्लेख गर्छन्, जो Vatican 1 council को व्यवस्था गर्ने प्रमुख सहायक थिए, दक्षिणका र उत्तरका राजाहरूबीचको संघर्षको इतिहास त्यही इतिहासमै अभिनय भइरहेको हुन्छ। जब “Republicanism” क्रान्ति इटालीसम्म पुग्यो, करिब एक वर्षसम्म इटालीवासीहरूले Pius IX लाई रोम सहरबाट निकालिदिए, र त्यसपछि, उनी फर्किएपछि पनि, पोपसत्ताले कहिल्यै स्वामित्वमा राखेको सम्पूर्ण भूभाग भनेको Vatican City भनेर चिनिने एक सय दस एकड मात्र हो।

उनी भ्याटिकनमा फर्किन सक्षम हुनुको एकमात्र उपाय फ्रान्सेली सेनाको सहायता र कुरख्यात यहूदी बैङ्करहरू रोथ्सचाइल्डहरूबाट लिएको ऋण थियो। द्वितीय विश्वयुद्धको समयमा होलोकास्टमा पोपसम्बन्धी मिलीभगतलाई बौद्धिक रूपमा बुझ्नका लागि, ख्रीष्टको कूसीकरणपछि यहूदीहरूप्रति युरोपको दृष्टिकोणबारे केही आधारभूत समझ आवश्यक पर्छ। यस पुस्तकले यहूदीविरोध र जातिवाद दुई भिन्न मनोवृत्तिहरू हुन् भनी संकेत गर्दछ, र हिटलरको यहूदीहरूप्रतिको घृणा जातिवादी थियो भनी दाबी गर्दछ; किनकि हिटलरले यहूदीहरूलाई मानव अस्तित्वको निम्नतर श्रेणीका रूपमा हेर्थ्यो, जबकि यहूदीविरोध भने यहूदीहरूले परमेश्वरलाई हत्या गरे भन्ने कारणले तिनीहरूप्रतिको घृणा थियो। यी दुवै एउटै हुन् वा वास्तवमा यी दुईबीच कुनै भिन्नता छ, जे भए पनि, यहूदीहरूको दुर्दशाको यथार्थ बुझ्न योग्य छ।

उदाहरणका लागि, आज अमेरिकामा “गेटो” भन्ने शब्द प्रयोग गरिएमा अधिकांशले त्यसलाई सहरको गरिब, जीर्ण-शीर्ण भागको परिभाषा ठान्छन्। तर “गेटो” भन्ने पदले मूल रूपमा कुनै सहरको एउटा खण्डलाई, विशेष गरी इटालीको भेनिसमा, जनाउँथ्यो, जहाँ मध्ययुगीन अवधिमा यहूदीहरूलाई बस्न बाध्य पारिन्थ्यो। पहिलो गेटो सन् 1516 मा भेनिसमा स्थापना गरिएको थियो, जब भेनेसियन गणतन्त्रले यहूदीहरूलाई सहरको “geto nuovo” (new foundry) भनेर चिनिने तोकिएको क्षेत्रमा सीमित गर्‍यो, जुन अन्ततः गेटो भनेर चिनिन थाल्यो।

मध्ययुगभरि युरोपमा यहूदीहरू कहाँ बस्न सक्थे भन्ने कुरामा प्रतिबन्ध लगाइयो, र उनीहरूले अपनाउन पाउने पेशाहरूमा पनि सीमाहरू तोकिए। यी प्रतिबन्धहरू यहूदीविरोधको पुरानो परिभाषामा आधारित थिए, जसले यहूदीहरूले परमेश्वरलाई मारेका थिए भन्ने विश्वासलाई जनाउँथ्यो, र तिनीहरूका त्यसपछिका सबै समस्याहरू तिनीहरूकै आफ्नै कार्यहरूद्वारा तिनीहरू आफैमाथि आइपरेका हुन् भन्ने धारणा पनि त्यसमा समावेश थियो।

मध्य युगमा यो स्थापित परम्परा थियो कि ख्रीष्टियनहरूले ऋणमा पैसा दिन वा त्यसमा ब्याज लिन सक्दैनथे। यहूदीहरूलाई त्यस प्रतिबन्धबाट छुट दिइएको थियो, र पैसा उधारो दिनु यहूदीहरूले गर्न अनुमति पाएका व्यवसायहरूमध्ये एक बन्यो। रोथ्सचाइल्ड परिवारजस्ता यहूदी बैङ्करहरू, उनीहरूले गर्न पाउने व्यवसायहरूमा लगाइएका कानुनी प्रतिबन्धहरूको परिणामस्वरूप, मुद्रा-विनिमयकर्ता बने। जब पियस नवौँलाई भ्याटिकन फर्कनका लागि धनराशिको आवश्यकता पर्‍यो, तब रोम सहरमाथि अब शासन नगर्ने निराशा, पैसाका लागि यहूदीहरूसमक्ष पुग्नुपर्ने आवश्यकताले अझ तीव्र बनाइदियो।

रोमबाट निष्कासित हुनुअघि पायस नवौँ यहूदीहरू र यहूदीहरूप्रति चर्चको सम्बन्धको विषयमा मानौँ दुईमध्ये कुनै एक पक्षमा उभिएका देखिन्थे। ती दुई पक्षमध्ये एक पक्षका मानिसहरूको विश्वास यो थियो कि यहूदीहरूमाथि जे भए पनि, तिनीहरूले केवल आफू योग्य ठहरिएका कुरा नै पाइरहेका छन्; र अर्को पक्ष यहूदीहरूप्रति केही मात्रामा दया देखाउने प्रवृत्तिको थियो। पायस नवौँ निष्कासित भएपछि भ्याटिकनमा फर्किएपछि, निर्वासनपूर्व कहिलेकाहीँ उनले प्रकट गरेका दयाका ती भावहरू फेरि कहिल्यै प्रकट भएनन्। आफ्नो निर्वासनअघि उनले रोम सहरको घेटो बन्द गराएका थिए, र आफ्नो फिर्तीपछि उनले घेटोलाई पुनःस्थापित गरे, अनि आफ्ना आर्थिक क्षतिहरूको पूर्ति गर्न यहूदीहरूमाथि कर लगाउन थाले।

पोप पायस नवौँका दाहिने हात मार्कान्तोनियो पाचेल्ली थिए, जो हिटलरका पोपका हजुरबुबा थिए। उनी त्यस्ता वकिलहरूको एक विशेष वर्गका सदस्य थिए, जसले पोपसत्तालाई समर्थन गर्थे। उनका छोरा पनि त्यही अभिजात वर्गका वकिलहरूमध्ये परे, र उनका नाति पनि, जो अन्ततः हिटलरका पोप बन्न पुगे। पुस्तकले एउजेनीओ पाचेल्लीका हजुरबुबाको इतिहास, उनका पिताको जीवन, तथा उनको युवावस्था र शिक्षाको चर्चा गरिसकेपछि, पाचेल्लीले

पोपसत्ताका लागि आफ्नो काम प्रारम्भ गर्दा ग्रहण गरेको पदको विषयमा कुरा गर्छ। एक वकिलको रूपमा, अभिजात पोपसमर्थक वकिलहरूको वंशबाट आएका उनी, सम्झौताहरूमा विशेषज्ञता हासिल गरेको विभागको नेतृत्व गर्न नियुक्त गरिए; यी सम्झौताहरूलाई कन्कोर्ड्स भनिन्छ। सन् 1901 मा पाचेल्लीलाई पोपको राज्य सचिवालयको कार्यालयमा ल्याइयो।

पाचेली राष्ट्रहरूका लागि दूत बने। भविष्यवाणीगत रूपमा पाचेली त्यस्तो वैधानिक सम्पर्क-बिन्दु बने, जसले पृथ्वीका राजाहरूको पापसीसँगको व्यभिचारलाई परिपूर्ण गर्‍यो। सन् 1903 मा पायस दशौँ पोपको रूपमा राज्याभिषिक्त भए। तुरुन्तै उनले “सापेक्षतावाद र संशयवाद” उत्पन्न गर्ने “बौद्धिक विष” माथि आक्रमण गर्न थाले। “आधुनिकतावाद” उन्मूलन गर्ने पायस दशौँको प्रयास सञ्चालन गर्ने व्यक्ति उम्बेर्तो बेनिनी थिए, जो पाचेलीसँग एउटै कार्यालयमा काम गर्थे। बेनिनीले एक पटक विश्व-स्तरीय इतिहासकारहरूको एउटा समूहबारे यसो भनेका थिए, कि तिनीहरू त्यस्ता मानिसहरू हुन्, जसका लागि “इतिहास निरन्तर, निराशाजनक रूपमा वान्ता गर्ने एउटा प्रयास बाहेक अरु केही होइन। यस किसिमका मानवका लागि एउटै मात्र उपचार छ: इन्क्विजिसन!” बेनिनीका दृष्टिमा, फ्रान्सेली क्रान्तिबाट आएका विचारहरूप्रति कुनै पनि सहानुभूति व्यक्त गर्ने इतिहासकारलाई मृत्युदण्ड दिनुपर्थ्यो।

औपचारिक रूपमा, बेनिनीले पोपतन्त्रको प्रचार मन्त्रालय सञ्चालन गरे, तर अनौपचारिक रूपमा उनले एक गोप्य जासुसी सञ्जाल पनि सञ्चालन गरे, जुन “आधुनिकतावाद” प्रति कुनै सहानुभूति राख्ने क्याथोलिकहरूलाई पहिचान गर्नका लागि बनाइएको थियो; त्यो आधुनिकतावाद दक्षिणका राजासँग उत्पन्न भएको थियो। अन्ततः 1910 मा, उनको कार्यले एउटा यस्तो निर्देशन जन्मायो, जसले पोपतन्त्रका कर्मचारीहरूलाई “एण्टिमोडर्निस्ट शपथ” भनिने एक शपथ खान बाध्य तुल्यायो। यो आजसम्म पनि लागू छ। भ्याटिकनमा नियुक्त हुनका लागि तपाईंले आधुनिकतावादी विचारहरूप्रति घृणाको शपथ खानुपर्छ, जसलाई आज हामी साम्यवादी विचारहरू भन्छौं।

क्रोनवेलको पुस्तकको सारांशमा, भित्री आवरण-पृष्ठमा यसरी लेखिएको छ, “शताब्दीको पहिलो दशकमा, भ्याटिकनका एक प्रतिभाशाली युवा वकिलको रूपमा, पाचेल्लीले अभूतपूर्व पोपीय सत्ताको एक विचारधारालाई आकार दिन सहयोग गरे; १९२० को दशकमा उनले जर्मनीमा सत्ता थोपर्न चातुर्य र ब्याकमेलको प्रयोग गरे। १९३३ मा, हिटलर उनका लागि वार्ताका निम्ति एकदम उपयुक्त साझेदार बने र एउटा कन्कोर्डिट स्थापना गरियो, जसले सामाजिक र राजनीतिक क्रियाकलापबाट क्याथोलिकहरूको फिर्ताको सट्टामा क्याथोलिक चर्चलाई धार्मिक र शैक्षिक विशेषाधिकारहरू प्रदान गर्यो। रोमबाट थोपारिएको राजनीतिक क्याथोलिकताका यस ‘स्वैच्छिक’ परित्यागले नाजीवादको उदयलाई सहज बनायो।”

१४ जुलाई १९३३ को भएको मन्त्रिपरिषद् बैठकमा, एडोल्फ हिटलरले त्यही महिनामा आफ्नो मत व्यक्त गर्दै भने कि नाजीहरूसँग पाचेल्लीले तयार पारेको कन्कोर्डिटले जर्मनीका लागि “विश्वासको एउटा क्षेत्र ... अन्तर्राष्ट्रिय यहूदीविरुद्ध विकसित हुँदै गएको संघर्षमा” सिर्जना गरिदियो।

कर्नवेलको पुस्तकलाई ती क्याथोलिकहरूले राम्रोसँग स्वीकार गरेनन्, जसले पाचेल्ली नै हिटलर सत्तामा उक्लन सक्षम हुनुको मुख्य कारण थिए भन्ने प्रमाण स्वीकार गर्न इन्कार गरे, किनकि जर्मनीमा क्याथोलिकहरूको बहुमत थियो। पाचेल्लीले यस्तो एउटा सम्झौता गरेका थिए, जसले १९३३ देखि अघि हिटलरको दिशाबारे क्याथोलिक प्रकाशनगृह, क्याथोलिक समाचार एजेन्सीहरू र क्याथोलिक विद्यालयहरूलाई केही पनि भन्न नदिने व्यवस्था गर्यो। उक्त पुस्तकले पाचेल्लीको स्पष्ट यहूदी-विरोधी झुकावलाई पछ्याउँछ, जो त्यसपछि द्वितीय विश्वयुद्धको समयमा पोप बने। पुस्तकबाट अत्यन्तै विश्वसनीय ऐतिहासिक स्रोतहरूको आधारमा कम्तीमा तीनवटा कुराहरू स्थापित गर्न सकिन्छ।

पहिलो भनेको उत्तरका राजाको र दक्षिणका राजाको युद्ध हो, जसरी दानिएल अध्याय एघारमा चित्रित गरिएको छ। त्यस युद्धमा शत्रुहरू क्याथोलिकवाद र नास्तिकताबीच, पोप र साम्यवादबीच छन्। अर्को बुँदा यो हो कि दोस्रो विश्वयुद्धको समयमा नास्तिकताविरुद्ध पोपले नाजीवादलाई आफ्नो प्रतिनिधि सेनाको रूपमा प्रयोग गरे, ठीक त्यसरी नै जसरी १९८९ मा सोभियत संघको नास्तिकताविरुद्ध पोपले पतित प्रोटेस्टेन्टवादलाई आफ्नो प्रतिनिधि सेनाको

रूपमा प्रयोग गरे। यस पुस्तकले फातिमाको चमत्कारबाट निस्केका शैतानी सन्देशहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको आन्तरिक र बाह्य भविष्यवाणीय संरचनालाई पनि पहिचान गर्दछ।

दानियेल एघारको एघारौँ र बाह्रौँ पदहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएको राफियाको सीमारेखीय युद्धले हाल युकेनमा चलिरहेको सीमारेखीय युद्धलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। प्राचीन युद्ध तातो युद्ध थियो; दोस्रोचाहिँ दोस्रो प्रोक्सी युद्ध हो, जसमा संलग्न प्रोक्सी सेनाहरू प्राणघातक अन्तरक्रियामा संलग्न छन्। राफियाले सीमारेखीय युद्ध उत्तरका राजासित र दक्षिणका राजाबीचको हो भनी चिन्हित गर्दछ, तर भविष्यवाणीले सिकाउँछ कि छिट्टै आउने सन्डे व्यवस्थासम्म टायरकी वेश्या बिसिईएकी छ, यिजेबेल सामरियामा छिन्, र हेरोदियासले हेरोदको जन्मदिनको भोज छाडिदिएकी छे। वर्तमान इतिहासमा उत्तरका राजाको भूमिकाबारे ती तीन साक्षीहरूले यो देखाउँछन् कि उनी पर्दापछाडि रहेर डोरी तानिरहेकी छिन्। उनी बिसिईएकी रहने अवधिमा हुने ताता युद्धहरू, प्रोक्सी युद्धहरू, र शीत युद्धहरू उनका प्रोक्सी सेनाहरूद्वारा सम्पन्न गरिन्छन्।

रूस दक्षिणका राजा हो, र यो अहिले एक सीमारेखीय युद्धमा संलग्न छ, जसको वित्तपोषण पश्चिमी संसारका वैश्वीकरणवादीहरूले गरिरहेका छन्, मुख्यतः संयुक्त राज्य अमेरिकाका प्रगतिशील डेमोक्रेटाहरू र RINO (नाममात्रका रिपब्लिकन) रिपब्लिकनहरूले। जब दानियेल एघारको चालीसौँ पदमा संयुक्त राज्य अमेरिकालाई उत्तरका राजाको प्रतिनिधि सेनाको रूपमा चित्रित गरिएको छ, तब त्यसका दुई भविष्यसूचक विशेषताहरू सैन्य शक्ति र आर्थिक सामर्थ्य हुन्। संयुक्त राज्य अमेरिकाले युकेनमा त्यही कार्य सम्पन्न गरिरहेको छ, जुन उसले 1989 मा गरेको थियो—रूसको विरुद्धमा पोपलाई सहायता गर्दै—र युकेनको रक्षा गरिरहेको भूमिस्थ प्रतिनिधि सेना नाजी समर्थकहरूले यति भरिएको छ कि मुख्यधाराका सञ्चारमाध्यमहरू समेत यसलाई अस्वीकार गर्न सक्दैनन्। रोमले अहिले रूसको विरुद्धमा युद्ध गर्न त्यही प्रतिनिधि सेनाहरू प्रयोग गरिरहेको छ, जुन उसले दोस्रो विश्वयुद्धको उष्ण युद्धमा र 1989 मा प्रयोग गरेको थियो। यो पुस्तक पढ्नुहोस्: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

हामी यस अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“यसै प्रकार, जब परमेश्वरले प्रिय यूहन्नालाई आउने युगहरूका लागि कलीसियाको इतिहास प्रकट गर्न लाग्नुभएको थियो, तब उहाँले ‘मानिसको पुत्रजस्तै एक जनालाई’ सात कलीसियाहरूको प्रतीक भएका दीपाधारहरूका बीचमा हिँडिरहेको देखाई, उहाँका प्रजाप्रति मुक्तिदाताको चासो र हेरचाहको आश्वासन दिनुभयो। यूहन्नालाई कलीसियाले सांसारिक शक्तिहरूसँग गर्ने अन्तिम महान् संघर्षहरू देखाउँदा, उनलाई विश्वासयोग्यहरूको अन्तिम विजय र छुटकारा पनि हेर्न अनुमति दिइयो। उनले कलीसियालाई त्यस पशु र त्यसको मूर्तिसँग प्राणघातक संघर्षमा ल्याइएको देखे, र मृत्युको धम्कीका साथ त्यस पशुको आराधना गराउन बाध्य पारिएको देखे। तर युद्धको धुवाँ र कोलाहलभन्दा पर हेर्दा, उनले सियोन पर्वतमा थुमासँगै उभिएको एउटा समूह देखे, जसका निधारमा पशुको छापको सट्टा ‘पिताको नाउँ लेखिएको’ थियो। अनि फेरि उनले ‘तिनीहरूलाई, जसले पशुमाथि, त्यसको मूर्तिमाथि, त्यसको छापमाथि, र त्यसको नाउँको सङ्ख्यामाथि विजय प्राप्त गरेका थिए, परमेश्वरका वीणाहरू लिई काँचको समुद्रमाथि उभिएका’ देखे, र तिनीहरूले मोशा र थुमाको गीत गाइरहेका थिए।”

“यी पाठहरू हाम्रै हितका लागि हुन्। हामीले आफ्नो विश्वास परमेश्वरमा अड्याएर राख्नुपर्छ, किनकि हाम्रो अगाडि यस्तै समय उभिएको छ जसले मानिसहरूका आत्मालाई जाँच्नेछ। ख्रीष्टले जैतून पर्वतमा आफ्ना दोस्रो आगमनअघि हुनुपर्ने भयङ्कर न्यायहरूको वर्णन गर्नुभयो: ‘तिमीहरूले युद्धहरू र युद्धका हल्लाहरू सुन्नेछौं।’ ‘जाति जातिको विरुद्धमा, र राज्य राज्यको विरुद्धमा उठ्नेछ; अनि विभिन्न स्थानहरूमा अनिकाल, महामारी, र भूकम्पहरू हुनेछन्। यी सबै पीडाहरूको आरम्भ मात्र हुन्।’ यी अगमवाणीहरूले यरूशलेमको विनाशमा आंशिक परिपूर्ति पाए तापनि, तिनको अझ प्रत्यक्ष लागू अन्तिम दिनहरूमा हुन्छ।”

“हामी महान् र गम्भीर घटनाहरूको सङ्घारमा उभिएका छौं। भविष्यवाणी तीव्रगतिमा पूरा हुँदैछ। प्रभु ढोकामै हुनुहुन्छ। चाँडै नै हाम्रो सामु सबै जीवित मानिसहरूका लागि अत्यन्तै गहन चासोको एक अवधि खुल्न लागेको छ। विगतका विवादहरू पुनर्जीवित गरिनेछन्; नयाँ विवादहरू उत्पन्न हुनेछन्। हाम्रो संसारमा घट्ने लागेका दृश्यहरू अझैसम्म कल्पनासमेत गरिएका छैनन्। शैतान मानवीय माध्यमहरूद्वारा कार्यरत छ। संविधान परिवर्तन गर्न र आइतबार पालन अनिवार्य गराउने व्यवस्था सुरक्षित गर्न प्रयत्नरत रहनेहरूले त्यसको परिणाम के हुनेछ भन्ने कुरा थोरै मात्र बुझेका छन्। सङ्कट ठीक हाम्रो सामुनै आइपुगेको छ।”

“तर यस महान् संकटको समयमा परमेश्वरका सेवकहरूले आफ्नै भरमा भरोसा गर्नुहुँदैन। यशैया, इजकिएल, र यूहन्नालाई दिइएका दर्शनहरूमा हामी देख्छौं कि पृथ्वीमा घटिरहेका घटनाहरूसँग स्वर्ग कति निकट रूपमा सम्बन्धित छ र उहाँप्रति निष्ठावान रहनेहरूका लागि परमेश्वरको हेरचाह कति महान् छ। संसार शासकविहीन छैन। आउँदै गरेका घटनाहरूको योजना प्रभुको हातमा छ। स्वर्गका महामहिमाले जातिहरूको भाग्य, साथै उहाँको मण्डलीका सरोकारहरू पनि, आफ्नै जिम्मामा राख्नुभएको छ।” Testimonies, volume 5, 752, 753.